

Савршене птице никад не полете

„Човек покушава да учини све савршеним у уметности, јер је то у животу много теже“
-Вуди Ален

1994.

Гробља су најсиромашнија места на целом свету. Ту ћете наћи безброј неиспуњених снова, неостварених љубави, неизговорених речи, неодиграних представа, неотпеваних песама и необјављених књига. Гробља су најпромашенија места на целом свету јер их чине људи без којих свет није могао постојати, али уједно и људи који су га могли драстично променити да су само један корак направили, корак ближе ка стварној лепоти, а даље од лажног савршенства. Гробља су најпоучнија места на целом свету, јер ту ћете наћи мермер исклесан за човека који је био најбогатији Парижанин одмах поред мермера који је исклесан за човека ког не познајете ни ви, ни свет, јер су му руке биле везане сопственим страховима, због чега их није могао пружити и упознати се са људима. Гробља су најгласнија места на целом свету јер се консантно могу чути вапаји, врискови и плач заборављених. Гробља су и најбољи приказ света. Само оно што је мртво може бити искрено, јер смрт нам отима маске којима смо заваравали околину. На гробљима, на тим безбојним спратовима смртног хотела у ком сви имамо резервисане собе, ту видимо да је свет само напуштена болница којом уморно тумарају беспомоћне душе у вечитој потрази за нечим што је недостижно, а уместо тога сви пронађу једну рупу, један ковчег, један камен, једну сузу над њим, једно сиво гробље и хрпу смркнутих облака над њим.

Будући да сам ја приповедач ове француске трагедије, причаћу је из реалне перспективе, а не из птичје. Зато прича почиње на гробљу Паси, једног суморног зимског дана, преподневних часова, уз густу и хладну тишину која надјачава мучно јаукање сахрањених. Тишина свира поспанку за беле пахуљице, савршене кристалне шестоуглове, које неисцрпна гравитација полако, али сигурно вуче ка мртвом мермерном тлу покривеном истим безбројним пахуљама које су већ изгубиле битку и потонуле. Судбоносно Паси је најмање гробље у Француској, а исто толико је и познато, јер је у вечној сенци марвелозног Ајфеловог торња. Као Паси, и главни јунак је био сакривен у мраку, иако је целог живота трагао за беспрекорном саблашћу. Најјача светлост је у стању ослепети човека и тако му донети вечну таму, а то је нашег јунака и задесило. Трагедија ове приче лежи у томе што је Абелино Парфет, француски историчар, био насупрот предмету који је предавао у Данкирку. Историја постоји, али нема живот, а професор Парфет је имао живот, али није постојао. Ово је прича о једној птици чији је лет надмашио могућност крила. Заправо, ово је прича о две птице, о паду једне и о првом лету друге. Ова прича показује да је редослед догађаја најбитнији, јер птице о којима је реч су исте, а друга је дотакла врх само зато што је гледала прву како дотиче дно. Живот је шах, људи су шаховске фигуре, време је шаховски сат, свет је шаховска табла, а судбина је шахиста. Једино питање је, ко игра први?

Обе птице су били ловци, али једна се кретала црним пољима, а друга белим. Млади Арнуд Резон, чије име носи симбол орла, а презиме у буквалном смислу значи разум, седи на старој, готово трулој клупи посматрајући два идентична гроба са потпуно различитим судбинама које су они запечатали. Исто је радио и прошле године у ово време, али тада се обазирао само на један од та два мермера, онај који је од живота чувао његовог оца, највећег мафијаша ког су париске улице икада виделе, а ког су ситнији, али бројнији мафијаши заједно убили на дан Арнудовог пунолетства. Тада је била трогодишњица, а сутра је четворогодишњица његове смрти. Ипак, Арнуд се ове наизглед обичне суботе налази на гробљу, иако тај дан нема никакве везе са његовим оцем. Ни његова посета нема. Посетио је гробље Паси јер су данас задушнице. Човеково постојање након смрти прелази у сећање, али ово је редак случај када се сећање одаје човеку који постојање није имао. Прошло је тачно годину дана од хронолошког почетка ове приче, када је Арнуд у цркви где је присуствовао литургији пре одласка на гробље чуо речи које су урезане на вратима судбине нашег незнаног јунака, на вратима која су се убрзо затим отворила и кроз која је Арнуд ушао у опсесивни ум страдалог војника у најгорем рату. Ратови у глави осуђују човека на пропаст, јер војник у њима ратује против себе самог. Чак и ако победи у њему, изгубио је. Прича о Арнудовој потрази за Абелином Парфетом почиње Исусовим речима:

„Зрно тек кад умре род доноси.“

Композиција ове приче је слична грађи шина. Са стране имамо две паралелне гвоздене шипке по којима воз иде и оне представљају Арнудову и Абелинову прошлост, а дрвени прагови између две шипке које их повезују и држе на константној удаљености је у овој причи садашњост у којој су се они упознали и блиска будућност током које ће се растати. Ви сте путници, а ја сам кондуктер. Прво ћемо се нагнути на десну страну, како бисмо осетили треће точкава над Арнудовој прошлости и упознати црног ловца који се кретао белим пољима.

Шкољка

*Много боли ме јер гледам људе како пате.
Желим она стара времена да се врате.
Много боли ме што људи касно схвате
Да нам треба промена, јер морали нам се клате.
Много боли ме то што човек тера инат
И тек када се освети може бити миран.
Много боли ме то што човек не зна да плива,
Док живот је море пуно опасних дубина.
Много боли ме то што људи гледају горе.
Док чамац нам тоне, они звезде броје.
Много боли ме то што не желе да се боре,
све им је лоше и увек може боље.
Много боли ме сва ова неправда у свету.
Ниски пад је судбина високоме лету.
Много боли ме то што човек глуми срећу.
Много боли ме, али признати нећу...*

PDF Converter

Only two pages were converted.

Please **Sign Up** to convert the full document.

www.freepdfconvert.com/membership